

Ženevske novice

št. 39

november 2005

ŽENEVSKE NOVICE

GLASILO ZDRUŽENJA ŽENEVSKIH SLOVENCEV

(Bulletin de l'Association des Slovènes de Genève)

Številka 39

leto XIV

november 2005

VSEBINA:

Uvodnik	
Občni zbor Združenja ženevskih Slovencev	3
Kje vse smo bili	5
Dom Peca	
Gledališki nastop Borisa Mavra	6
Piknik	7
Bogdan Zega - nagovor ob pikniku	8
Zahvala	9
Pogovor s Tatjano Vučajnk	10
Kapučino v Ramali	11
Sirotišnica v Betlehemu	12
Izšla je knjiga o Sloveniji	14
Originalni izvodi Primoža Trubarja v Baslu	
Velike Lašče	15
Prejeli smo	
Sto let slovenskega filma	16
Otvoritveni koncert	
Poslovil se je veleposlanik	
Evropsko prvenstvo v triatlonu v Lozani	
Izmenjava pevskih zborov	17
Prijazni Jurkin sinko	19

Naslovnica: Lutke, ki smo jih naredili iz lizik na gledališki delavnici ob pravljici "Repa velikanka" z učenci iz Lozane in Ženeve.

UVODNIK

V prilogi sobotnega Dela je prevajalec in pisec Aleš Berger takole preobračal besedo SLOVENIJA.

Pred leti je nekdo za promocijske namene v besedi podčrtal LOVE in tako smo dobili S love nija. A v njej se skriva še marsikaj drugega. Iz devetih črk, od katerih se nobena ne ponovi, se da napraviti dosti drugih slovenskih besed.

Če iščemo le samostalnike v prvem sklonu ednine, dobimo naslov, lavina, jasli, seno in oves. Všeč nam je, ko prepoznamo besede volja, volna, svila, vino, oliva, veslo, val, sliva, veja, vila, tudi sin, volan, vas, lasje.

Avtor pravi, da je posebno osupljivo, ko zagleda v besedi Slovenija kar celo menažerijo. V njej se gnetejo slon, lev, levinja, oven, vol, los, nekje brenči osa in drugje se oglašča osel in noj ne ve, ali bi zdirjal in vtaknil glavo v pesek, in nekje kruli svinja.

Aleš Berger je urednik pri Mladinski knjigi in prevajalec predvsem francoske književnosti in dramatike, dobitnik Sovretove nagrade. Lani je tudi objavil knjigo kratkih zgodb Zagatne zgodbe.

No, iz naše ljube Slovenije pa smo dobili tudi lepe novice. Urad vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu nam je odobril sofinanciranje te številke Novic s 130.390 SIT. Najlepša hvala za finančno pomoč. Obveščam vas, da je na njihovi spletni strani www.uszs.gov.si objavljen razpis za sofinanciranje projektov v letu 2006 in vas vabim, da nam pošljete predloge, za katere dogodke bi se lahko prijavi v naslednjem letu.

Želite še kakšne Novice, gostovanje pevca ali igralca iz Slovenije, novo spletno stran? Dejstvo je, da je to edini način, da pridemo do denarja in da izpeljemo kakšno dejavnost. Pričakujemo vaše predloge do konca leta.

Za prijazen zaključek starega leta pa tele misli Svetlane Makarovič:

"Novo leto je neznanec. Prav lepo ga bo spoznati, mu zaupati, pa vendar ne preveč pričakovati. Staro leto je minilo, ne oziraj se nazaj, novega pa ne priganjaj, presenetiti se daj!"

Irena Sterckx

OBČNI ZBOR ZDRUŽENJA ŽENEVSKIH SLOVENCEV

10. MAREC 2005 ob 19h

KRAJ: RESTAVRACIJA ROMANA, Rue de Verdant 37, ŽENEVA

PRISOTNI: predsednica Eva Dimčovski, podpredsednik Tadej Vengust, blagajničarka Sonja Montanini, tajnica Irena Sterckx, člani odbora Bogdan Zega, Marjan Struna, Vida Jordan.

Predstavniki Veleposlaništva RS Anton Novak

Maruša Fasano, Evelina Ferrar, Franck Golob, Goga Bottala, Micha Dobranja, Pavla Suermond, Tamara Veyrat, Joséphine Sulic, Marija Peic, Dušica Franke, Sonja Alfirevič, Verena Zega, Andrej Kveder, Duša Zgonec Hibon, Lučka Koščak

Opravičili so se Alenka Maver, Milica Mahmoudi, F. in K. Kozamernik, J. Hacin, Jasna Reginato

1. Pozdrav in poročilo predsednice

Predsednica se je zahvalila za izkazano zaupanje in sodelovanje v preteklem letu. Poudarila je, da ji je bilo v veliko veselje sodelovati s člani odbora. Zahvalila se je vsakemu članu posebej za sodelovanje kot tudi vsem zbranim za obisk. Poudarila je, da bi bilo fino, če bi se odboru pridružili novi člani. Prenesla je pozdrave Alenke Maver, ki dobro okreva po operaciji. Pripravila je kratek povzetek zanimivih dogodkov, ki so se zgodili v preteklem letu v Sloveniji in ga v tiskani obliki razdelila vsem navzočim.

Pripravila je pregled dogajanj v Združenju. Povedala je, da je bila na Koordinacijskem sestanku v Bernu, kjer je tudi s pomočjo Novic poročala o našem Združenju. Dobili smo pozdravno in zahvalno pismo g. Pahorja, ki je preživel v naši družbi tri prijetne dni in kulturni večer.

Poročala je o ogledu slovenskega filma Pod njenim oknom v Švici. Dala je narediti tri žige, ki so pri njej, Ireni in Sonji. Na njih je ime in naslov Združenja. Potrebujemo jih za pošiljanje raznih obrazcev na razpise. Pokazala nam je album s fotografijami z novoletne večerje. Prinesla je izvod statuta Združenja, ki je bil na razpolago prisotnim.

2. Blagajniško poročilo

Sonja je povedala, da imamo bolj malo denarja v blagajni, na predlog B. Zege bo pripravila podrobno poročilo, ki ga bo priložila zapisniku. Sonja je dala narediti še eno plačilno kartico, ki bo na razpolago predsednici. Vsi računi

ostanejo še naprej pri blagajničarki, vsa izplačila morajo biti odobrena vsaj z dvema podpisoma. Kartico ima predsednica na uporabo le v primeru, če Sonja ne more pravočasno pripraviti izplačila oz. v dogovoru z blagajničarko.

Soglasno smo sklenili, da se članarina poveča na 35 frankov. Marjan Struna je omenil, da je nejasno, do kdaj naj se članarina plača. Strinjali smo se, da se plača s položnico, ki je priložena vabilu na novoletno večerjo.

3. Poročilo tajnice

Nova številka Novic je v tisku. Novice tiskamo v nakladi 120 izvodov. Novice, vabilo na piknik, novoletno večerjo in občni zbor pošiljamo s klasično pošto na približno 70 naslovov. Z aktivnimi člani se dopisujemo prek elektronske pošte. Bogdan je predlagal, da se vsa pomembnejša korespondenca arhivira, tudi dogovori prek elektronske pošte ali med člani odbora.

Izražena je bila želja po vpogledu v imenik naših članov. Eva je pokazala listo naslovov, ki jo je pripravila Irena, ki tudi skrbi, da so naslovi popravljene in dopolnjeni. Irena se ne strinja, da bi vse naslove objavila ali razposlala, saj nimamo dovoljenja vseh ljudi, da razpošiljamo njihove podatke. Vsi prisotni so se strinjali, da lahko posredujemo podatke članov, ki so bili na sestanku.

Irena je predstavila reviji Slovinci.svet in Matajur. Izvodi so na razpolago pri Ireni in Evi. Poročala je tudi o subvenciji Ministrstva za kulturo, ki nam je odobrilo 200 000 sit za kulturni večer z B. Pahorjem. Predstavila je pobudo g. Martelanca iz Ljubljane, ki je predlagal, da bi nekdo popisal delo slov. arhitektov v Ženevi in delo V. Mislija. Na pobudi ni bilo odziva.

4. Eva je spregovorila o nadaljnjem delu v tekočem letu. Vsi smo se strinjali, da Novice ostanejo nepogrešljiv del naše identitete, da so naša zaščitna znamka. Piknik bo 19. junija na istem kraju kot lani v Dardagnyju. Strinjali smo se, da najemnino za prostor in aperitiv krije društvena blagajna, drugače pa bo prinesel vsak hrano s sabo. Predstavili so se trije novi člani, Maruša Fasano, Evelina Ferrar in Andrej Kveder.

Irena je predstavila koncept novoletnega kulturnega programa. Strinjali smo se, da bi pripravili program z umetniki iz našega Združenja. Irena je predlagala Marušo Fasano, ki je pianistka. Vida je opozorila na drago najemnino klavirja. Pobuda je naletela na dober sprejem, aktivno sodelovanje pri pripravi in izvedbi so potrdili tudi Duša, Evelina, Maruša, Lučka. Dogovorili smo se, da odbor skupaj z omenjenimi novimi pomočmi pripravi program. Potrdili smo datum, to je sobota, 19. november 2005.

Duša je predstavila svojo knjigo, ki bo v aprilu izšla pri Mohorjevi družbi v Ljubljani. Gre za prevod z njenim predgovorom palestinske avtorice Suad Amiry "Kapučino v Ramali." Irena jo je povabila, da bo knjigo podrobneje predstavila npr. za novo leto.

5. Razrešitev starega odbora in imenovanje nove predsednice in novega odbora

Soglasno smo sklenili, da ostane predsednica Eva Dimčovski. Tudi ostale funkcije ostanejo iste. Iz aktivnega življenja Združenja se je na lastno željo umaknil Bogdan Zega. Eva se z njegovim predlogom ni strinjala, vendar je Bogdan naknadno po telefonu potrdil, da mu obveznosti več ne dopuščajo aktivnega sodelovanja, da je čas, da delo prevzamejo mladi, da pa bo ostal na razpolago, če ga bomo kdaj potrebovali.

6. V imenu Veleposlaništva nas je pozdravil dr. Anton Novak. Prenesel je pozdrave konzula g. Ciraja, ki je bil v Sloveniji. Zahvalil se nam je za aktivno sodelovanje in poudaril, da so veseli, ker se redno udeležujemo koordinacijskega sestanka. Poudaril je tudi pomen in vlogo Novic. Zaželel nam je veliko ustvarjalnosti še naprej.

7. Eva je pripravila kratko poročilo o spletni strani. Združenje po zaslugi Franja Grošlja nima dostopa do lastne spletne strani. Po burni kratki razpravi smo se odločili, da je vzpostavitev spletne strani danes praktično nujna, da z njo iščemo drugo ciljno publiko kot jo že imamo, da pa mora biti stran aktualna in zanimiva, ker je drugače neuporabna.

Združenje si finančno ne more privoščiti ponovne vzpostavitve strani, zato bomo s pomočjo novih sodelavk Eveline in Maruše, pa tudi Tadeja, Andreja in Eve, videli, kaj se da, najprej v tehničnem in materialnem smislu, narediti in za koliko denarja.

8. Bogdan Zega je pripravil osnutek pravilnika delovanja Združenja ženevskih Slovencev, ki bo dopolnil statut. Gre za zelo praktične zadeve predvsem pri korespondenci in blagajni, oz. izplačilu računov. Osnutek bodo dobili člani odbora in prispevali svoja mnenja.

Občni zbor smo zaključili z večerjo, ki jo je plačal vsak zase in se okoli 23 ure razšli.

Zapisali Eva Dimčovski in Irena Sterckx

KJE VSE SMO BILI

Dopolnilni pouk slovenskega jezika je v maju organiziral gledališke delavnice. Pripravila in vodila jih je Irena Sterckx. Zabavali smo se ob pravljici o debeli repi, ki smo jo dramatizirali in pripravili kratko lutkovno predstavo.

Irena je iz Slovenije pripeljala čisto prave lutke in nekaj scenskih elementov, ki so jih po zamisli in izvedbi Petra Militareva in Milana Hrasta prav za nas naredili v Cicigleju v Pirničah,

kar je popestrilo našo delavnico. Večina šolarjev je prvič v življenju imela v rokah pravo lutko, nekaj pa smo jih naredili kar iz škatle za jajca ali lizike. Šolarjem smo želeli pokazati, kako lahko dramatiziramo besedilo in ga postavimo v prostor.

Irena, Aneta, Mark, Tim, Lina in Marko

Delavnice so bile v Zürichu, Bernu, Luzernu, Vaduzu in Lozani. V Lozani so se z lutkami zabavali Aneta Drakul, Marko Lavš, Lina, Tim in Mark Sterckx. Šolsko leto sta zaključila tudi Iris Fenner in Yann Mahmoudi, v Ženevi pa je bil med tistimi, ki so večkrat prišli tudi Val Koščak.

Junija smo zaključili šolsko leto z mega žurom, na katerega smo povabili glasbeno skupino Čuki. Prireditev je obiskal tudi pisatelj Tone Partljič, mi pa smo se poslovili od učiteljic, ki so nam ušle nazaj domov. V Lozani in Ženevi še vztrajamo s šolsko skupino, je pa res, da je otrok spet zelo malo in bomo veseli, če se nam še kdo pridruži, da bomo lahko nadaljevali z delom.

Oktobra smo že tretje leto zapored pripravili šolo v naravi v Sloveniji, tokrat v Domu Peca v Mežici. Otroci so preživeli pester in zanimiv teden v naravi in slovenščini.

DOM PECA

Moj najboljši dogodek je bilo kadar smo pekli kostanje. Moja soba se je imenovala kralj Matjaž, noter smo bli Tina, Claudia, Nina, Anita, Monika, Laura in Neža. Hrana pa je bila dobra, najbolje je bilo kadar smo jedli šmorn.

Iris Fenner

Večerne zabave so bile moj najljubši dogodek in ko smo šli v rudnik je bilo zabavno. Spoznala sem Vanesso, Julijo, Anito, Nežo, Tino, Nino, Lukasa M. in Claudio. Moja soba se je imenovala POB. V sobi sem bila z Vanesso, Julijo in Vero. Hrana je bila zelo zelo dobra. Carski praženec je bil zelo dober. V torek smo imeli eno predstavo z otroki iz Radelj.

Lina Sterckx

Zvečer smo imeli tekmovanje najboljših frizur in sem bil tretji. V Sloveniji je lepo.

Tim Sterckx

GLEDALIŠKI NASTOP BORISA MAVRA

V slikoviti vasici Romainmôtier nad Lozano je gledališka skupina Théâtre de la Rapière preteklo poletje uprizorila zgodovinsko dramo "Viljem Osvajalec" (avtor Joël Douteleau) na dvorišču častitljive opatijske cerkve, ki so jo prvič zgradili v zgodnjem srednjem veku.

Drama prikazuje umirajočega Viljema, ki se mu v blodnih sanjah prikazujejo glavni dogodki iz njegove preteklosti. Potem ko je Normane pripeljal do zmage v sloviti bitki pri Hastingsu, je bil slovesno kronan za kralja leta 1066. Smrtno ranjeni Osvajalec v prividih spet doživlja svojo mladost, bitke in osebe, ki so odločilno vplivale na njegovo življenje.

Boris Maver, ki je igral mladega Viljema, je podal v dvoboju z mečem tehnično zahteven prizor. Cela predstava je s kostumi, osvetljavo starodavnega obzidja in glasbo dosegla velik učinek v srednjeveški zbranosti pod zvezdnatim nebom. Občinstvo, ki je štelo dosti otrok, je navdušeno nagradilo nastopajoče s ploskanjem.

To je bila Borisova začasna poslovitev od gledališča. Kot odposlanec Mednarodnega Rdečega križa je v začetku novembra za eno leto odpotoval na Slonokoščeno obalo v Afriki. V tej novi funkciji mu želimo obilo uspeha.

Boris Maver v gledališkem elementu

PIKNIK

Tudi letos smo se zbrali v nedeljo, 19. junija v Domaine des Esserts. Prišla je večina naših stalnih članov, ki si je zaželela malo dobre družbe, jedače ali pa vsaj svežega zraka v lepem okolju.

Piknik je bil kanadskega tipa, to pomeni, da je vsak prinesel s sabo kakšno dobroto za pod zob, pijačo pa smo lahko kupili na licu mesta. Večina obiskovalcev se strinja, da je kraj zelo dobro izbran, saj imamo dovolj prostora tako v senci kot na soncu, bližina narave pa omogoča, da se mlajši zabavajo z žogo ali vozijo s kolesi. Glavni namen piknika sta druženje in klepetanje, brez kakšnega posebnega programa in mislim, da smo se imeli vsi prisotni prav lušno.

Tokratni nagovor naše predsednice je bil posvečen delu Bogdana Zege.

J.Hacin, I.Gregorc, B.Zega, M.Struna

Spomladi se je poslovil od aktivnega dela v Združenju, zato smo se mu želeli zahvaliti in se posloviti. Njegovi soprogi smo poklonili šopek in se ji zahvalili za podporo, v dar sta prejela tudi knjigi, ki sta jih poslala Urad za Slovence po svetu in Nuk iz Ljubljane. Z lepimi besedami se je njegovega dela dotaknil Marjan Struna, konzul Jožef Ciraj pa ga je presenetil z zahvalo v imenu Veleposlaništva.

Vsi prisotni smo ga pospremili s toplim aplavzom odobravanja in zahvale.

Seveda smo ju s tem popolnoma presenetili. V pismu, ki nam ga je Bogdan poslal naknadno pravi, da smo ga našli popolnoma nepripravljenega in da ni našel besed, s katerimi bi nam izrazil vse, kar je občutil. Meni, da tolikega slovesa prav zares ni pričakoval in ne zaslužil. Praznik, ki smo mu ga priredili na pikniku z izročitvijo diplom in posvetil mu bo ostal v trajnem spominu. Skupaj z Vereno se nam najlepše zahvaljujeta za dogodek in upata, da se bomo še večkrat srečali.

Irena Sterckx

BOGDAN ZEGA - Nagovor ob pikniku 19. junij 2005

Bogdan zapušča svoje funkcije kot član odbora Združenja Slovencev v Ženevi. V tej zvezi me je naša predsednica zadolžila, da kot eden izmed soustanoviteljev Združenja, bilo je to meseca julija leta 1991, očrtam doprinos Bogdana naši skupnosti.

Lahka naloga z ozirom na obsežnost doprinosa, težka, narediti to v skopo odmerjenem času.

Nastanek Združenja je bil sad razgibane in zapletene mednarodne situacije v začetku devetdesetih let, povezane z razpadom vzhodnega bloka in tudi Jugoslavije. Naš skupen cilj je bil tedaj pomagati Sloveniji na poti k osamosvojitvi in mednarodnemu

priznanju njene državnosti. V Ženevi je bil Bogdan med glavnimi pobudniki te ideje, skupaj z Ivom Gregorcem in Janezom Hacinom. Tako smo uradno ustanovili Združenje Slovencev v Ženevi, z ozirom na njegovo dinamičnost in idejno bogastvo, smo logično izbrali Bogdana za 1. predsednika tega Združenja.

V tej funkciji je dal vrsto intervjujev za časopise, sodeloval na različnih sestankih, napisal vrsto spomenic. Osebno mi je bila dana možnost ceniti njegov stil dela ob najinem obisku pri švicarskih parlamentarcih v Bernu, oktobra 1991. Na sestanku s tedaj državnim svetnikom Couchepinom in drugimi vidnimi parlamentarci je Bogdan prepričljivo predstavil težnje in strmljenja Slovenije. Poleg tega se je tudi resno zavzel za naše sezonce v Švici, katerim je takrat grozilo prenehanje delovnega dovoljenja.

V Združenju smo imeli priložnost ceniti širino njegovih pogledov in zanimanje za vsa važna dogajanja. Tako je Združenje, po Bogdanovi zaslugi, aktivno sodelovalo na humanitarnem področju s pomočjo beguncem v Bosni (naj omenim tudi njegov obisk begunskih zbirnih centrov v Sloveniji, skupaj s Fanči Rožman), pomoč dijakom beguncem; pozneje tudi finančno pomoč starejšim Slovincem, ki so ostali v Bosni.

Na kulturnem področju je bila njegova želja čim tesneje povezati Združenje s kulturnim življenjem Slovenije; tako smo sodelovali pri izdelavi spominskega obeležja Srečka Kosovela, podobno smo naredili tudi za barona Žigo Zoisa. Bogdan je znal igrati svojo vlogo tudi na področju turizma. Slovenske Alpe je predstavil ženevskim botanikom in jih je tudi spremljal na izletu v dolino Trente, ki ga je tudi organiziral.

Združenje pomeni povezavo. V ta namen je Bogdan ustanovil naše glasilo Ženevske novice, bil njih prvi urednik; še danes nas te Novice povezujejo, zahvaljujoč Ireni Sterckx in njenemu profesionalizmu.

Zbrani smo tukaj na našem tradicionalnem pikniku; tudi to je bilo za Bogdana eno izmed sredstev povezave, skupno z našimi božičnimi snidenji.

Ko si na čelu kakršnekoli organizacije, bodisi velike ali male, uspeh te funkcije zavisi v veliki meri od sposobnosti za poslušanje, razumevanje in usklajevanje. Te lastnosti nam je Bogdan kot predsednik Združenja in pozneje, kot član odbora, pokazal v polni meri.

Pa še za konec: filozof Henri Bergson je nekje zapisal:
"Il faut agir en homme de pensée et penser en homme d'action"
To je formula, ki jedrnato definira delo Bogdana.

Eno mi ostane: Bogdan, bil si odličen predsednik! Hvala Ti !

Marjan Struna

Veleposlaništvo RS v Bernu je pripravilo diplomo, odtisnjeno na ročno izdelanem papirju z zlatim robom in suhim žigom državnega grba. V imenu veleposlanika Mihe Vrhunca je zahvalo na pikniku predal konzul Jožef Ciraj.

ZAHVALA

Slovo od slovenske kolonije in odhod iz metropole svobodomislecev nazaj v našo lepo domovino in v eno od novih evropskih prestolnic je pomemben in prelomen trenutek v življenju vsakega človeka. Ta pomemben dogodek, ko se po lepih desetletjih pestrega življenja poslavlja zakonski par Bogdan in Verena Zega, proslavljamo skupaj z ženevskimi Slovenci.

Spoštovani gospod Bogdan Zega, Vi ste osebnost, ki je bila ob pravem času na pravem mestu. Bili ste v prvih vrstah, ko je bilo treba v najtežjih trenutkih, ko smo si prizadevali za našo samostojnost, promovirati slovenski narod in slovensko državo. Vaš trud ni bil zaman, saj se je Slovenija tudi zaradi takih ljudi, kot sta Vi in Vaša soproga Verena, v relativno kratkem času uspela izboriti mesto v ekskluzivnem klubu držav. Zato Vam izrekamo zahvalo in priznanje za vse, kar ste kot intelektualec in kot dolgoletni prvi človek med enakimi v Združenju ženevskih Slovencev storili dobrega za našo domovino. Z umirjeno besedo in premišljenimi dejanji ste bili vedno vsem za zgled. Slovence iz francoskega dela Švice in tudi širše ste motivirali za skupno delo v dobro naši Sloveniji, kar glede na številne obveznosti Vas in ostalih Slovencev, ni bilo vedno lahko.

Spoštovani gospod Zega! Ob vrnitvi v domovino želimo Vam in Vaši ženi Vereni še veliko lepih, zdravih in plodnih skupnih let.

Bern, dne devetnajstega junija 2005
REPUBLIKA SLOVENIJA
VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Bogdan in Verena Zega

POGOVOR S TATJANO VUČAJNK, profesorico slovenščine

Irena Sterckx : Izteklo se ti je obdobje štirih let, ki si jih preživela med nami kot vodja skupnosti učiteljev Dopolnilnega pouka slovenskega jezika in kulture v Švici, Kneževini Liechtenstein in na Predarlskem. Kakšni so občutki, ko pripravljaš prtljago?

Tatjana Vučajnk : Prišla sem s pričakovanji in radovednostjo, kaj počnejo Slovenci v Švici in kdo sploh so. Dopolnilni pouk slovenskega jezika in kulture, znan kot šola, tu deluje že trideset let. Sama sem v teh štirih letih dodobra spoznala tako pouk kot slovensko skupnost in se vračam s pozitivnimi izkušnjami in prijetnimi občutki.

IS : Kakšni so bili tvoji cilji ob prihodu?

TV : Eden od mojih ciljev in želja Ministrstva za šolstvo je bila tudi, da bi pouk potekal v vseh jezikovnih predelih, kjer živijo Slovenci, tudi tam, kjer jih ni veliko. Treba je bilo ugotoviti, kje so geografsko posejane te skupine in jih zmotivirati za pouk, kjer bodo ohranjali slovenski jezik in kulturo. Vredno se je bilo potruditi tudi za pet otrok, saj se je med njimi vedno našel kakšen cvet, ki ti je dal energijo. V letu 2004/2005 je šolo zaključilo 170 učencev v 21-ih oddelkih s štirimi redno zaposlenimi. Oddelki so bili tako v nemškem, francoskem kot italijanskem delu, v Kneževini in na Predarlskem.

IS : Dobro smo sodelovali tudi v romanskem delu, kajne.

TV : V Ženevi imate Združenje, ki je ves čas dobro delovalo. Dopolnilni pouk slovenskega jezika in kulture je pognala Duša Zgonec Hibon, najprej še v privatnih prostorih, kasneje pa smo pridobili prave šolske prostore in odprli oddelek tudi v Lozani. Naj posebej izpostavim lep spomin na moje prvo leto in vaš kulturni večer s Tonetom Kuntnerjem. Nisem poznala ljudi, vse mi je bilo novo, pa sem se vseeno odločila, da vključim učence - Luka, Borisa, Emilie s pesmimi in ilustracijami, slednje pa sta pripravila tudi Val in Iris. Vsi skupaj smo preživeli lep večer.

Lansko leto smo izpeljali gledališko delavnico, ki je bila v Lozani, prišli so tudi učenci iz Ženeve. Tako je "šola" postala tudi kraj povezovalnosti, potreba po stiku s kulturo in druženjem z ljudmi. Ljudje radi prihajajo na šolske prireditve.

V večjih mestih, kjer je dovolj drugih možnosti za interesne dejavnosti, je v šolah manj čustvenih vezi, v manjših krajih pa je slovenska šola povezovalni člen v skupnosti.

IS : Kakšno je znanje slovenščine v šolah?

TV : Otroci so hitro zadovoljni, misleč, saj znam govoriti slovensko. V družinah je močno prisoten pogovorni jezik, močna so zlasti narečja, in nekateri so šele v šoli v naravi, ki smo jo organizirali v Sloveniji, opazili, da potrebujejo knjižni jezik za sporazumevanje. Pojavljati se je začel nov trend - študij v Sloveniji in možnost zaposlitve v EU. Najstniki so se začeli zavedati prednosti poznavanja slovenščine in s tem se zvišuje motivacija za učenje.

IS : Kakšno je bilo sodelovanje z Veleposlaništvom, društvi, institucijami in drugimi oblastmi?

TV : Zdi se mi fino, da se skupaj pripravlja proslava ob 8. februarju, kjer lahko nastopajo učenci s kulturnim programom in spoznajo Prešerna, literata, ki sodi v svetovni vrh literature.

Tone Partljič in Tatjana Vučajnk

Prijetne so tudi ostale prireditve društev, kjer pripravljajo miklavževanja ali materinske dneve skupaj s šolarji. Največ uspeha pa ima zaključna šolska prireditev, letos s Čuki, kjer so otroci nastopali, peli in plesali brez treme, strahu, da bodo naredili kaj narobe.

Sodelovali smo po zmožnostih in potrebah, odvisno od situacije, z nekaterimi več, z drugimi manj. Dobro je poznati vse te ljudi, ki ti lahko nudijo podporo. Lahko bi rekla, da smo imeli sodelovalni ali zdrav duh med institucijami. Prijavljali smo se na razpise in spodbudili nekaj

društev, da so se le prijavili na Urad s svojimi projekti.

IS : Ali imajo Ženevske novice še kakšno prihodnost?

TV : Mlajše generacije iščejo stik prek interneta. Tudi šola ga ima (www.slovenskiotroci.ch) in ljudje so nas našli ravno zaradi njega. Dejstvo pa je, da je včasih fino imeti kaj konkretnega v rokah. Sicer pa, lahko si ponosna, da imate vaše Novice v zbirki NUK-a v Ljubljani, to pa tudi ni mačji kašelj.

Internetno stičišče pa bi prav gotovo lahko še bolj povežalo med sabo institucije na tem področju ter obenem zmanjšalo relacije med razpršeno skupnostjo.

IS : Vodila si lektorat na Univerzi v Bernu. Koliko je bilo študentov?

TV : Vodila sem ga tri leta, v zadnjem letu je bilo 11 študentov, dve Slovenki, ostali kot drugi/tuji jezik. Študentje so sodelovali pri skupnem projektu Prevajanja literarnih besedil, ki ga je organiziral Center za slovenščino, program Slovenščina na tujih univerzah. Prevedli smo nekaj odlomkov sodobnih slovenskih literarnih besedil.

IS : Kam te vodi poklicna pot?

TV : Odhajam v Gradec na Univerzo, v Avstrijo, kjer bom delala kot lektorica slovenščine, poučevala bom študente, vodstvo v Švici pa bo prevzela Marija Rogina.

KAPUČINO V RAMALI, vojni dnevnik, Suad Amiry

Duši Zgonec Hibon, naši aktivni članici, se življenje odvija hitro in zanimivo. Je oseba, s katero ti ni nikoli dolgčas, saj razmišljanja, občutki, dogodki pa tudi kritike in kanček cinizma kar vrejo iz nje. Mene vedno spominja na Svetlano Makarovič in njen kritičen a duhovit odnos do sveta. Še mačke imata obedve radi, ampak o tem kdaj drugič, ko mi jo bo uspelo uloviti kje na tem koncu sveta.

Leta 2003 je bila prvič v Izraelu kot prostovoljna frankofonska asistentka v neki šoli sredi galilejske vasi. Svoja potovanja je v naslednjih letih še ponovila, še posebno po tem, ko ji je v roke prišla omenjena knjiga. Z avtorico Suad Amiry je vzpostavila kontakt, temu pa je sledil tudi slovenski prevod.

Avtorica je dnevnik pisala med vojaškimi vpadi izraelske vojske v Ramalo. Pisanje dnevnika je bilo zanjo terapija. Humorno in lahkotno prikaže vsakdanje življenje Palestinke z zasedenih območij. Avtorica je sicer profesorica arhitekture in direktorica nevladnega združenja Riwaq, ki skrbi za ohranjanje palestinske dediščine.

Knjigo, ki jo je Duša prevedla iz francoščine, je izdala Mohorjeva družba v Celju.

Naslov francoske izdaje je "Capuccino à Ramalah - Journal de guerre".

SIROTIŠNICA V BETLEHEMU

Ja, o sirotišnici bom pisala. To je beseda, ki marsikoga od nas povede tja nekam v nam nepoznane čase. Mogoče kdo pri tem pomisli na Dickensa ali na nek kraj, o katerem raje ne razmišljamo, saj nam ni potrebno. Daleč od nas je vse to. Ja, mogoče, gotovo tudi dandanes je nekje, v nepoznatih krajih. O tem se tu pa tam kaj sliši po radiu ali po televiziji, ko kakšen škandal povzroči, da se za par ur svetovna javnost zgrozi nad... pač nad vsemogočim, kar se dogaja v takih prostorih, daleč od nas. Taki prostori so običajno v jedru bede, okoli nje je beda, beda obdaja tudi to bedo in tako se val bede širi in počasi umirja, dokler ne pride do nas le kakšen bled odsev te nam neznane bede.

Ko sem se prvič srečala s to bedo, s to sirotišnico, je bila moja pot v obratni smeri. Šla sem iz bledega odseva nam neznane bede proti jedru.

Ne morem pisati o sirotišnici, ne da bi prej malo opisala stopnjevanja poti do nje.

Betlehem je kakšnih petnajst kilometrov oddaljen od Jeruzalema. Na obrobju Jeruzalema je Oljska gora. Znana iz Druge zaveze. Z nje je čudovit pogled na staro mesto. Tam se blešči čudovita kupola mošeje, pod njo tisočletni judovski grobovi, tam doli kraj, kjer je po tradiciji pokopana Marija, Jezusova mati. Veste, tista, ki je vzgled miline in trpljenja.

Če pa se le malo obrnemo, zagledamo tam v daljavi nekaj, prav do konca obzorja gre in izgineva na zadnjem griču, za katerim je že Jordanija. In potem pogled sledi tistemu, ki se iz daljave približuje, se vije in postaja vedno bolj veliko, visoko, zavijajoče, sikajoče in zadušljivo. Zategujoče. In ko se pogled ustavi prav pod goro, postane grozljivo, nepremostljivo, nerazumljivo. Zid. Betonski zid. Osem, devet metrov visok betonski zid. Pod njim se počutiš kot na koncu sveta. Na koncu upanja. Ne da se skozi njega. Ne da se preko njega. Le mimo njega se gre lahko vsakih ... veliko kilometrov. Z določeno izkaznico. Propustnico. A le, če je prave barve.

Menda ta zid gradijo zato, da bi se na eni strani ljudje počutili bolj varne. Saj mu na tej strani pravijo "varnostni zid". In na tej strani živijo ljudje v stalnem strahu.

Na drugi strani pa ljudje životarijo. Na tej drugi strani umirajo oljčna drevesa, ker so jim v korenine zlili strup, da ne bi več rojevala. Na drugi strani raste iz malo plodne zemlje betonski zid, ki na tej strani ni varnostni. Na drugi strani je zadušujoč, zapirajoč, omejujoč. Na drugi strani imajo ljudje drugi del plodnega ozemlja na "varnostnem" delu. A do tega ozemlja lahko pridejo le z določenimi izkaznicami in po dolgih kilometrih vožnje po mnogokrat zaprtih poteh.

Po tem, ko sem se malo razgledala po panorami Jeruzalema, sem odšla v Betlehem. V avtobusu smo prijetno kramljali, si ponujali sladkarije, ki jih je vsak imel kaj na zalogi in čakali, da se ustavimo nekje v Betlehemu, vodič že ve, kaj nam bo pokazal!

Avtobus se ustavi. Pogledam skozi okno in kar vidim, se mi zdi znano a vendar tuje, skoraj neresnično. Nekaj časa sem potrebovala, da sem uskladila tisto znano z neresničnim. Znano mi je bilo zato, ker sem ta prizor že nešteto krat videla na ekranu. Neresnično pa zato, ker je med tem, kar sem videla na ekranu in kar vidim tukaj, sedaj, le par metrov od avtobusa, neskončen preskok. Zagledala sem ogromne stroje, podobne snežnim plugom ali traktorjem na gosenice.

In sem se spomnila, da sem take stroje videla na ekranu, ko so rušili hiše v Betlehemu ali Ramali ali Gazi. Pod oknom avtobusa sem zagledala zelo vojaško opremljenega mladega fanta, roko je držal na sprožilcu in njegov pogled me je ustrašil lastnih misli... V avtobus je vstopil nek drug vojak, prav tako opremljen, s prav tako uperjeno cevjo; z vodičem sta se pogovarjala v hebrejščini, nato nas je vse ostro premeril, preveril in ko je videl naše evropske poglede, je izstopil, lahko smo šli naprej.

Med počasnim speljevanjem avtobusa sem spet videla nekaj že znanega. Kot v filmih, ki nam kažejo slike iz vojnih časov, je bila tam neka koliba, zelo zavarovana z bodečo žico. V njej so zelo oboroženi mladeniči skrbno pregledovali izkaznice tistih, ki so bili namenjeni iz Betlehema proti Jeruzalemu.

Avtobus se je začel premetavati. Ja, na tej strani ceste niso več lepo asfaltirane. Par sto metrov je vozil po varnostnem ozemlju, zamejenim z bodečo žico, prevozijo ga lahko le taksiji s posebnimi dovolilnicami, redki avtobusi s turisti in zelo redki osebni avtomobili. Ko sem, par mesecev za tem šla sama v Betlehem, sem to ozemlje prepeščila, nobenega drugega načina ni, ne izraelski ne palestinski javni promet nimata pravice prevoziti tega ozemlja. Tudi rešilci ne. Tako sem videla nekega bolnika, ki je moral izstopiti iz izraelskega rešilca in iti peš do palestinskega. Tako se dogaja tudi z nosečnicami. In tako je marsikatera nosečnica umrla na poti v porodnišnico. In tako je marsikateri novorojenček umrl na poti v bolnico. Kar se je meni najhujšega zgodilo, je bilo to, da sem bila popolnoma blatna, ker pot ni asfaltirana in nalivi so lahko hudi.

Končno smo se vozili po Betlehemu! Betlehem! Torej Betlehem res obstaja! V sebi sem nenadoma začutila razkol in zgoščenost dveh tisočletij. Nekaj neresničnega. Neresničnega, ker je to del neke moje predavne tradicije in neresničnega, ker se tu, sedaj vozim po nekih razritih ulicah, mimo zgradb, ki so nekdej očitno bile mične, z osenčenimi vrtovi, na nekaterih so komaj vidni napisi, ki so nekoč, pred davnim, vabili potnike, romarje. Peljemo se mimo zapuščenih hotelov, za zaprtimi in polomljenimi polknami so pred davnim gotovo počivali popotniki, ki so jih tja pripeljali najrazličnejši razlogi. Pred praznimi lokali, odprtimi le iz navade, posedajo moški na napol polomljenih stolih in začudeno gledajo avtobus. V njihovi sedanjosti jih ni več.

Lahko bi jih slikala. In pokazala te slike. In tu, v moji resničnosti bi se gotovo našel kdo, ki bi pripomnil, da "tam doli itak samo posedajo in nič ne delajo". Ja, res ne delajo. Ker je brezposelnost v Betlehemu skoraj sedemdeset procentna. Ker nimajo pravice zapustiti obkoljenega mesta, da bi šli tja, kjer bi se mogoče lahko našlo vsaj malo dela, kakšno uro na dan. Vsaj toliko, da bi si kupili najnujnejše. Zato ne delajo. In rodovitno zemljo, ki je stoletja pripadala starim družinam, so, na drugi strani bodeče žice in zidu, zagradili z ličnimi hišicami, v katerih je ljudi strah. Zato ne delajo. Čeprav so včasih dobro vedeli, kaj se to pravi delati.

Ne, to ni tisti Betlehem, ki si ga predstavlja vsaka naša posamezna domišljija. To je kraj s hišami, na katerih se vidijo sledi različnih nabojev. To je kraj na pol porušenih hiš. To je kraj, kjer redke izložbe kažejo samo uvoženo blago. Za katerega je treba plačati dvojno carino. Da pride v Izrael in nato na palestinsko ozemlje. Kajti Betlehem je v Palestini. Peljemo se tudi mimo lekarne. Tudi zdravila so dvakrat ocarinjena. In brezposelnost sedemdeset procentna.

Avtobus se ustavi pred velikimi železnimi vrati. Nasproti nam pride nuna Sophie. Prav drobna ženska. Nabita z voljo, ljubeznijo in vztrajnostjo. Trenutno je ona odgovorna za sirotišnico, ki ima lepo ime, Betlehemske jasli. Že skoraj dvesto let skrbi za otroke in obstaja le s pomočjo dobrodelnih podpor.

Vstopimo na vrt. Za nami se vrata zaprejo. In tu smo v jedru bede. Ne take kot smo jo videli prej. Tu je vse lepo. Vrtnice so lepo gojene. Pelargonije rastejo kar v vrtu in cvetijo skoraj

celo leto. Stavba je čista in oskrbovana. Pozneje sem izvedela, da za to skrbi Andrej. Včasih je bil novinar. Sedaj ni več časopisa, za katerega bi pisal. Včasih je gojil povrtnino na ozemlju, ki je pripadalo njegovi družini, kaj pa vem, mogoče še iz Kristusovih časov. Sedaj je tam disciplinirano naselje pravokotnih hišic. In tako zelo vestno in z ljubeznijo skrbi za nasade okoli stavbe.

Sophie nas popelje v stavbo. Vse se sveti od čistoče. Hodnik je širok. Na stenah so risbe, ki budijo otroško domišljijo. Skozi zasteklena okna vidimo šolski razred z majhnimi klopmi in stoli. V drugem prostoru so zibke z dojenčki. In tu smo v jedru, res v jedru. Sophie nam jih predstavi. Njega smo našli pred vrati v kartonasti škatli. Ta je skoraj umrl od mraza, ko smo ga našli pred vrati za Božič. Tale deklica je zgubila mamo pri porodu. Vsa pretepena je prišla po pomoč v sirotišnico in v bližnji bolnici je niso mogli rešiti. Družina noče otroka. On je tako bolan, da družina ne more skrbeti zanj, zdravljenje je predrago. Njo smo dobili vso ranjeno in ožgano..... Ja, tu je res jedro bede.

Otroci so čisti, lepo negovani. Ne, to ni le zato, ker so nas pričakovali. Z njimi sem par mesecev pozneje preživela deset dni in tako je vsak dan. Vsako noč bdijo nad njimi predane Palestinke. Vsako noč je v bližini nežna roka, ki stisne k sebi objokanega, kdo ve od kakšne more prebujenega dojenčka. Da obriše solze in nos, zamašen od prehlada.

Nekateri večji otroci se nam plaho približajo. Drugi so bolj pogumni. A v vsakem pogledu je nekaj previdnega, vprašljivega. Kaj nas sprašujejo? To, kar včasih naivno vprašajo Sophie? "Kdaj mi bo dedek Mraz prinesel očka?"

Nekateri res ne morejo skriti strahu. Še se spominjajo bomb in granat, ki so frčale nad poslopjem. Vsi, tudi osebje se je treslo od strahu. A pogumna Sophie je našla zvijačo, da je pomirila vsaj otroke. "Šaron in Arafat praznujeta." A ja, če je pa tako, potem je dobro! In so se malo pomirili.

Drugi, bolj zaupljivi, se pridejo usest na kolena. Bolj zaupljivi ali bolj potrebni ljubkovanja? Stisnejo se k nerodnim obiskovalcem. Nerodni zaradi prevelike napetosti čustev, ki so jih uspeli skriti le za kratek čas. In nenadoma opazijo v teh razprtih in bleščečih očeh vprašanje: "Pa zakaj imaš solzne oči?" Ja, pa res, zakaj imam jaz solzne oči, ko pa bom vendar čez par dni zapustila ta kraj, ga mogoče pozabila, se spomnila nanj, ko bom o tem pisala, daleč, zelo daleč od tebe! Daleč od tebe in tako blizu kraja, kjer se o miru veliko govori in podpisuje.

Veselijo se prvih korakov teh malčkov. In kam jih bodo peljali drugi koraki? Do bodeče žice? Je do takrat ne bo več? Se bodo podpisi do tedaj spremenili v dejanja?

Annemasse, 24. oktober 2005
Duša Zgonec-Hibon

IZŠLA JE KNJIGA O SLOVENIJI

Pri britanski založbi I.B. Tauris je izšla knjiga "Slovenija 1945: Spomini smrti in preživetja" (Slovenia 1945: Memories of Death and Survival). Eden od avtorjev, John Corsellis, je bil član Friends Ambulance Unit, ko so slovenski katoliški begunci maja 1945 prispeli v Avstrijo. Bil je priča britanski repatriaciji domobrancev v Slovenijo, kjer so jih nato ubili.

Njegovo zgodbo je zapisal in dopolnil Marcus Ferrar, nekdanji dopisnik agencije Reuters, zdaj pa pisatelj in svetovalec za komunikacije. Marcus Ferrar je poročen z Evelino Ferrar, našo članico in živi v Ženevi. Evelina pripravlja tudi slovenski prevod knjige, ki bo izšel spomladi pri Mladinski knjigi.

V knjigi preživeli domobranci povedo svoje zgodbe o preživetju v begunskih taboriščih in njihovi izselitvi po svetu. Njun namen je tudi, naj Velika Britanija uradno prizna repatriacijo in nameni odškodnino za omenjeno dejanje.

ORIGINALNI IZVODI KNJIG PRIMOŽA TRUBARJA V BASLU

V Univerzitetni knjižnici v Baslu (Öffentliche Bibliothek der Universität Basel, Schönbeinstrasse 18-20, 4056 Basel) je bila v času od 27. avgusta do 5. novembra 2005 odprta razstava z naslovom "Treffenliche schöne Biecher."

Med razstavljenimi knjigami, ki jih je leta 1564 knjižnici podaril protestantski plemič in tiskar Hans Ungnad (nekdanji upravitelj Celjske grofije in deželni glavar Štajerske, rojen v Podjuni na Koroškem), so tudi tri originalne knjige v slovenskem (windisch) jeziku, avtorja Primoža Trubarja. Poleg tega so razstavljeni tudi kopija prve slovenske knjige iz leta 1550 (Katekizem in Abecedarij Primoža Trubarja) in zemljevidi Srednje Evrope iz 16. stoletja.

Konec oktobra je Veleposlaništvo na pobudo in v organizaciji dr. Antona Novaka pripravilo vodenje po razstavi. Gospa, profesorica, ki je razstavo pomagala pripraviti, je v uro dolgem izjemno zanimivem in poučnem pregledu pojasnila razloge in okoliščine, ki so pripeljale do tega, da so slovenske knjige že celih 450 let v baselski knjižnici. Ker je bilo vodstvo v nemškem jeziku, naj se posebno zahvalim Nevenki Ljeskovic, uradni prevajalki, ki je poskrbela za simultano prevajanje v slovenščino.

V Sloveniji od leta 1992 dalje 31. oktober obeležujemo kot državni praznik, dan reformacije. Na ta dan leta 1517 je Martin Luther obesil na vrata cerkve teze o prenovi cerkve. Začelo se je gibanje, ki je privedlo do notranje preureditve cerkve.

Reformacija oz. protestantizem je Slovincem prinesla prvo knjigo in s tem knjižni jezik. Osrednja osebnost je bil Primož Trubar (1508-1586), avtor več kot 25 del oziroma polovice knjig, ki so jih napisali protestantski pisci. Leta 1550 je napisal Katekizem, prvo knjigo v slovenskem jeziku in prvo slovensko tiskano knjigo naspluh, ki ji je dodal še Abecedarij. V njej se je oprl na žive govornice iz osrednjega slovenskega prostora.

Najpomembnejše delo pa je prevod Biblije, ki jo je Jurij Dalmatin leta 1584 dal natisniti v Wittenbergu. V času reformacije je nastal tudi prvi slovenski pravopis, Zimske urice Adama Bohoriča, ki je začrtal slovensko pisanje v naslednjih dveh stoletjih.

V Sloveniji je sicer kakih 20 tisoč vernikov evangeličanske verske skupnosti. Primož Trubar in njegov stavek "stati inu obstati" bosta upodobljena tudi na evrokovancu za en evro, ko bo v obtoku leta 2007.

Irena Sterckx

VELIKE LAŠČE

Od aprila letošnjega leta dokazujejo cestne table na mejah občin LützelFlüh v Emmentalu in Velikih Laščah na Dolenjskem, da obstaja pobratenje obeh občin. Junija, ravno v času, ko praznujejo rojstni dan Primoža Trubarja, ki se je rodil v njihovih krajih, je 60 Švicarjev skupaj z godbo na pihala obiskalo Velike Lašče. Koncertov, obiskov, izmenjav daril in priznanj se je udeležil tudi predstavnik švicarskega veleposlaništva, vse pod neumorno taktirko Milana Greinerja.

Irena Sterckx

PREJELI SMO

Andreja Eržen na Fakulteti za podiplomski humanistični študij v Ljubljani pripravljam doktorsko disertacijo z naslovom Afirmacija slovenskega jezika od konca 16. do konca 19. stoletja. Preteklo študijsko leto 2004/2005 sem na podlagi sporazuma, podpisanega med matično fakulteto in Univerzo v Lozani preživela na študijskem izpopolnjevanju na Oddelku za slovanske jezike Filozofske fakultete Lozane.

Žal sem za delovanje Združenja ženevskih Slovencev in obstoj časopisa Ženevske novice izvedela šele ob zaključku mojega bivanja v Švici. O vašem uspešnem delovanju mi je pripovedoval g. Jožef Ciraj ob mojem obisku na slovenskem veleposlaništvu. Prav tako pa me je na obstoj časopisa opozoril g. Ivan Martelanc.

Ker me delovanje ženevskih Slovencev zanima, bi Vas iskreno prosila, če bi mi na moj slovenski naslov lahko pošiljali časopis Ženevske novice. Z Lozano še vedno ostajam tesno povezana, saj je komentor moje disertacije prof. Seriot, vodja oddelka za slovanske jezike na Filozofski fakulteti v Lozani. Upam, da Vam moja prošnja ne predstavlja prevelike obveznosti.

Z lepimi pozdravi iz Slovenije.

Andreja Eržen, Kamnik

STO LET SLOVENSKEGA FILMA

Letos praznujemo 100 let slovenskega filma, saj je Karol Grossman leta 1905 v Ljutomeru posnel prve metre slovenskega filma. Obletnici doma namenimo veliko pozornosti, zato promocijske aktivnosti in različni dogodki potekajo že celo leto. Ena izmed pomembnejših je ovekovečenje starih in novih slovenskih filmov na DVD nosilcih. V letu 2005 smo zaenkrat že izdali naslednje filme:

PLES V DEŽJU, 1961, Boštjan Hladnik (razglašen za najboljši slovenski film vseh časov)

EKSPRES EKSPRES, 1997, Igor Šterk

VARUH MEJE, 2002, Maja Weiss

Do konca leta 2005 pa bodo predvidoma izšli še:

KEKEC, SREČNO KEKEC, KEKČEVE UKANE, Jože Gale

SREČA NA VRVICI, Jane Kavčič

POLETJE V ŠKOLJKI I, II, Tugo Štiglic

CVETJE V JESENI, Matjaž Klopčič

SPLAV MEDUZE, Karpo Godina

KRUH IN MLEKO, Jan Cvitkovič

ŠELESTENJE, Janez Lapajne

ZADNJA VEČERJA, Vojko Anželjc

Slovenski film predstavlja bogat del slovenske kulturne dediščine, ki je skorajda nepogrešljiv del vsake knjižnice in arhiva slovenske kulture. Slovenska društva po svetu ste pravi naslov za širjenje in ohranjanje slovenske besede in kulture zunaj meja naše države, zato je prav, da Vas obvestimo o možnosti obogatitve vaše skupnosti s slovenskimi filmskimi klasiki. Vsi filmi na DVDjih imajo angleške, slovenske, hrvaške in srbske podnapise, nekateri pa tudi nemške ali francoske. Filme je mogoče kupiti preko naše distribucijske hiše ANDROMEDA, lahko pa se obrnete direktno na Filmski sklad.

ANDROMEDA

PS: Naj dodam, da so tudi druge distribucijske hiše izdale kar nekaj filmov na DVD in jih lahko kupite v vsaki malo bolj založeni trgovini.

Irena Sterckx

OTVORITVENI KONCERT

Prijetno nas je presenetil glasbenik Jernej Arnič, violinist v Orchestre de Chambre de Lausanne, ki nam je poklonil dve vstopnici za otvoritveni koncert sezone z željo, da uživamo v dobri glasbi in spoznamo njegovo delo.

POSLOVIL SE JE VELEPOSŁANIK

Spoštovana ga. Sterckx, v teh dneh zaključujem svoj mandat v Ženevi in se vračam na Ministrstvo za zunanje zadeve v Ljubljani. Rad bi izkoristil to priložnost in se Vam zahvalil za izjemno prijetno in koristno sodelovanje v času mojega štiriletnega delovanja v Ženevi.

Prepričan sem, da se bo tako sodelovanje nadaljevalo tudi s prihodom novega veleposlanika in stalnega predstavnika RS pri ZN in STO g. Andreja Logarja. Želim Vam veliko uspeha in Vas najlepše pozdravljam.

Aljaž Gosnar, veleposlanik

EVROPSKO PRVENSTVO V TRIATLONU V LOZANI

20. in 21. avgusta je v Lozani potekalo evropsko prvenstvo v triatlonu. Ena težjih preizkušenj, še posebno za tiste, ki ne vedo, kakšni klanci se vzpenjajo od jezera navzgor. Med sodelujočimi smo našli tudi dva Slovenca, Miro Kregar se je s preizkušnjo soočil rekreativno, Mateja Šimic pa malo bolj zares.

Mateja Šimic in družina Sterckx

Mateja je članica športne enote slovenske vojske, katero je zastopala na svetovnem vojaškem triatlonu v Kaliforniji, kjer je osvojila 4. mesto. V Lozani ni ponovila tako lepega rezultata, vendar, lepo vas prosim, jaz sem bila že pošteno utrujena, ko sem jo morala čakati, da je preplavala ledeno mrzlo vodo (km in pol), potem prekolesarila 40 km, seveda tudi navzgor, za konec pa še pretekla 10 km, tokrat po ravnem. In po vsem tem je nasmejana in presenečena, ker je imela slovenske navijače, odšla z nami na kavo in sladoled. Bravo.

Irena Sterckx

IZMENJAVA ŠOLSKIH ZBOROV ŠVICA - SLOVENIJA

V mesecu aprilu je slovensko društvo "KULTURNI MOST Švica - Slovenija" iz Berna zopet pripravilo že tradicionalno potovanje švicarskih šolskih otrok v Slovenijo. Skoraj sto udeležencev, od tega 86 otrok iz osnovne šole Oberdiessbach pri Bernu, je imelo turnejo po Sloveniji, ki se je odvijala od 3. do 10. aprila 2005 pod naslovom "Vokal Emotions".

Za takšno turnejo so se šolarji temeljito pripravljali celo šolsko leto. To je v bistvu projekt, s katerim živi cela občina Oberdiessbach, saj se na tak ali drugačen način sto otrok dotakne skoraj vsakega doma v vasi in njeni okolici. Pred odhodom v Slovenijo so imeli tri dobro obiskane javne koncerte. Enega teh koncertov je obiskal tudi naš konzul. Pozdravil je vse nastopajoče in obiskovalce ter zaželel prijetno bivanje in uspešne koncerte v Sloveniji ter čestital dirigentom in organizatorju za takšno požrtvovalno delo.

V Sloveniji bi se morali odvijati trije koncerti (eden je odpadel zaradi dneva žalovanja ob papeževem pogrebu), pop in rock glasbe, solidno naštudirane iz švicarske aktualne narečne

scene, izbrane glasbe in obogaten program s skladbami s "celega sveta", kakor všečno piše v spodobnem programskem listu, ki je svojevrstna promocija posebne naklonjenosti do Slovenije.

Koncerti in disko v prijateljski osnovni šoli Kamnica so že tradicionalni. Drugi koncert je bil v šoli Franca Rozmana Staneta v Mariboru.

Namesto koncerta v Velikih Laščah smo organizirali ogled Velikih Lašč, ogled starih šol, šolskih spominskih sob, muzej Primoža Trubarja, kozolec Frana Levstika in čitanje njegovega prevedenega romana "Martin Krpan" kot primerjava v bernski nemščini in v visoki nemščini, kar se je izkazalo kot dobra alternativa nastopu v tem kraju. V imenu občine je vse navzoče pozdravil župan g. Anton Zakrajšek, g. Edi Zgonc, ravnatelj šole pa nas je povabil na bogato kosilo. Na koncert v Velikih Laščah je predhodno svojo udeležbo potrdil tudi veleposlanik Švice Paul Koller, ki je iz istega razloga moral obisk odpovedati. V soboto je bil ogled zelo zanimive Luke Koper, Postojnske jame in oddih na Debelem rtiču.

Veseli je spremljati razvoj tega iskrenega sodelovanja in čedalje bolj živahnega dogajanja. Pred devetnajstimi leti, ko so na pobudo kamničana Milana Greinerja in njegove švicarske žene Heidi, pod okriljem SD "Kulturni most Švica-Slovenija" iz Berna začeli z izmenjavo Slovenija-Švica, je bilo 1986 le 18 pevcev v švicarskem šolskem zboru, tako da so najprej prišli v Kamnico otroci iz dveh šol. V teh navedenih letih se je odvijalo 7 medsebojnih obiskov in vsako leto je bilo več kandidatov, prostovoljnih pevcev, ki so si zopet zaželeli potovanje in koncerte v Sloveniji.

Vse dni gostovanja je po pravilu prenočevanje pri družinah, kjer se tudi hranijo in se s tem najbolj uživajo v novo okolje. In podobno je, ko pridejo gostovati slovenski otroci v Švico. Pripomniti velja, da je s takimi izmenjavami, ki so bile v začetku samo kulturne narave, potem pa so se razvijale še na druga polja sodelovanja, vzpodbujena medsebojna mobilnost. Že več let je precej družin, pa tudi že poslovnih ljudi, ki se med seboj pridno obiskujejo. Povratni obisk šolskega zbora iz Kamnice bo predvidoma v jesenskem času v letu 2006.

Slovensko društvo "Kulturni most Švica-Slovenija" Bern je v letošnjem programu pripravilo tudi podobno potovanje za šolarje iz vasi Lützelflüh, kjer je bil letos v začetku junija že drugič cel razred s šolo v naravi v Velikih Laščah, oziroma na slovenskem primorju na Debelem rtiču. Pri švicarskih oz. bernskih kantonalnih šolskih oblasteh doseči, da bi šolarji lahko šli v drugo državo v šolo v naravi, ni lahko. Pa vendar smo uspeli. Švicarski šolski inšpektor je dovolil, da lahko gredo v okviru rednega programa šole v Velike Lašče, v partnersko občino. Pred tremi leti sta že bila dva razreda v Sloveniji oziroma v Velikih Laščah in rezultati so bili sijajni, oziroma šolarji navdušeni. Srečali so se z učitelji in učenci obeh šol na skupnem učenju in sodelovanju na Debelem rtiču.

V organizaciji slovenske misije "Veseli Martin" iz Solothurna pa smo pripravili tradicionalno binkoštno potovanje po Evropi. Tokrat nas je poneslo na ogled znamenitosti Francije, še bolje rečeno na romanje v Lurd. Strokovni in organizacijski del sva pripravila z ženo Heidi, za duhovni del je poskrbel naš župnik David Taljat. V treh tednih se je prijavilo 92 oseb.

Posebej nama je z ženo Heidi bilo všeč, kako složno in prijateljsko je bilo potovanje pet dni in to s toliko množico ljudi. Včasih sem imel občutek, da smo bili vsi kot velika složna družina, torej nam mnogim v tujini živečim Slovencem skupnost le mnogo pomeni.

V teh desetletjih smo organizirali potovanja že štirikrat po Italiji, dvakrat po Španiji, po Avstriji, Nemčiji, Franciji, Češki, Belgiji, Izraelu in celo dvakrat po Sloveniji. Drugo leto nas bo pot po Evropi popeljala v Nemčijo. Ne bo manjkalo degustacije dobrih vin, a za dobro voljo bomo poskrbeli sami. Dobrodošli, kateri bi želeli biti z nami!

Milan Greiner

PRIJAZNI JURKIN SINKO

Švicarji se to poletje navdušeno ukvarjajo z mladim medvedom, ki se je nenadoma vzela od koga ve kod in se zdaj klata po planinah v Münstertalu. V deželi, kjer je zmanjkalo večine divjih živali, je kosmati prišlek fascinantna zadeva, pravi zvezdnik.

Da bi razvozlali, od kod se je vzela, so preiskali njegovo dlako, ki jo je ob čohanju pustil na drevju. Ugotovili so, da je medvedji fantič star poldrugo leto in njegova mama je tista Jurka, ki so jo iz Slovenije odpeljali v Trentino v Italijo, da bi pripomogla k poživljanju favne v Alpah.

Kantonalni lovski inšpektorji, ki so prvi opazili lepota, so navdušeni nad njim in so prispevali k vesplošni očaranosti Švicarjev. Ti imajo medvede pogosto za embleme, navsezadnje tudi ime Bern povezujejo z medvedom, zaresnih kosmatincev pa tam ni. Mali medved je baje po zunanosti in vedenju zelo podoben svoji mami. Nima še imena, lahko bi ga klicali npr. Jure. Vsi časopisi poudarjajo, da je Jurka zaupljiva, nenevarna žival, ki se ne boji ljudi, ker je vajena živeti blizu hiš in ljudi. Nekaj takega za zdaj ugotavljajo tudi pri njenem sinu. Menda je čedna, lepo vzgojena žverca.

Povzeto po Delu, 23. avgust 2005

Ženevske novice izdaja / Editeur:

Združenje ženevskih Slovencev / Association des Slovènes de Genève

Predsednica dr. Eva Dimčovski, Rue de la Prulay 59, CH-1217 Meyrin

Tel. ++ 41 22 782 44 18 fax 41 22 782 44 19

e-mail: slovenijage@hotmail.com

Podpredsednik: Tadej Vengust

e-mail: tadej.vengust@itu.int

Urednica: Irena Sterckx Militarev

Av. de Florissant 37, 1008 Prilly

Tel. ++41 21 625 31 69

e-mail: irena.sterckx@bluewin.ch

TEKOČI RAČUN:

UBS Genève, 433156,29-240 (Association des Slovènes de Genève)